

Dato: 21. marts 2011
J.nr.: 11/13623

Folketinget, Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg

Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 222, alm. del. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Marianne Jelved (RV).

Spørgsmål nr. 222:

"Ministeren bedes redegøre for betydningen af og meningen med formuleringen om at anvende "de mindst indgribende foranstaltninger" i forbindelse med sager om frihedsberøvelse af udlændinge, når disse sager skal afprøves i retten."

Svar:

Der er ved mindre indgribende foranstaltninger tale om de i udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger, der kan iværksættes af politiet, såfremt det skønnes nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse mens sagen om, hvorvidt udlændingen skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, behandles. Som eksempel kan nævnes deponering af pas og meldepligt. Endvidere har politiet mulighed for, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejse, at pålægge en udlænding meldepligt, såfremt udlændingen ikke medvirker til sagens oplysning eller udsendelse, såfremt udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende løslades forinden, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1. Det er således domstolene, der i disse tilfælde vurderer, hvorvidt frihedsberøvelsen er lovlig, og om de i udlændingelovens § 36 nævnte betingelser er opfyldt, herunder kriteriet om, hvorvidt de i udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger ellers vil være tilstrækkelige i den konkrete sag.

Med venlig hilsen

Søren Pind